Ч. 22. Неділя 9 лютого (27 січня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З угорскої делеґациї. — По замаху в Портуґалиї.

Делеґация угорска відбула вчера засідане, на котрім раджено над буджетом міністерства заграничних справ. По промові дел. Кметя, котрий обговорював закон о вивласненю Поляків в Німеччині, промовляв дел. Раковский о заграничній політиці і закидав, що в наслідок умови з Росиєю монархія звязала собі руки на Балкані. Завдяки тій умові Росия задержала своє становище давнійше на Балкані. Бесідник каже, що єсть щирим прихильником потрійного союза, однако з застереженем власних інтересів монархії. Поведене Італії єсть — на погляд бесідника — досить сумнівне. Італіяньска публична опінія виступає против монархії. — Президент міністрів др. Векерле займав ся бесідою п. міністра заграничних справ бар. Еренталя і заявив, що на єго погляд п. міністер лиш в однім точці станув в суперечности з угорским становищем, іменно коли в міжнародних відносинах представив монархію як одну цілість. Але позаяк що до повновласти при переговорах і підписаню міжнародних договорів пороблено відповідні зарядженя, після котрих самостійність Угорщини не підпадає ніякому сумнівови, та ріжниця в поглядах не має цілком практичного значіня. Закинено також, що п. міністер висказав надію, що по році 1917 буде удержана спільна митова територия. Той личний погляд нічого не доказує і цілком не зміняє обставини, що в послідній угоді містять ся всякі запоруки, аби можність зірваня митової спільности в р. 1917 не стрітила ніяких перепон. Зависить то виключно від угорского законодавства. Президент міністрів кінчить отже словами, що можна занехати обговорюване тої справи. — Дел. Медакович говорив переважно по хорватски.

Він уважає, що похід Німеччини до Адрийского моря дуже грізний і гадає, що потрійний союз не обовязує нас до того, аби ми приглядали ся бездільно німецкій політиці заборчій. Що до Босни, бесідник жалує, що не полагоджено доси ні справи земельної ні автономії церковної. Власть бюрократиї єсть там така сильна, що сьміло виступає против міністра, коли він рішив ся вкінци приготовити конституцийне правліне. — Дел. Сивак домагає ся іменованя угорского урядника для прасового бюра в міністерстві заграничних справ, аби він познакомлював заграничну прасу о угорских відносинах. На тім наради перервано. Слідуюче засідане нині.

Комісия для справ заграничних і окупацийного кредиту австрийскої делеґациї приймила вчера по короткій дискусиї справоздане о буджеті міністерства справ заграничних. Слідуюче засідане відбуде ся в четвер. На дневнім порядку окупацийний кредит.

Справа, хто виконав замах на короля і єго родину, доси ще не вияснена а слідство, як тепер доносять з Лісбони, мало навіть виказати, що один із мнимих виновників замаху, убитий поліциєю на місци, якийсь Дапорта, зовсім не належав до ніякого заговору і не брав участи в замаху. Єго роботодавець, якийсь ювілер, зізнав під присягою, що на пять мінут перед замахом вислав єго на почту по марки. Ідучи до уряду почтового, положеного саме перед місцем замаху, Дапорта попав ся в товпу а видячи, що инші втікають, почав і собі втікати і підчас тої втечі убив єго поліцай. Так само й учитель Буіка, убитий підчас замаху, не належав, як здає ся, до заговору. Він був ще по обіді в школі на науці і нічо не вказувало на то, мов би він приготовляв ся до замаху. Не знайдено при нім також ніякого оружия. Він не був вдівцем, як то первістно говорено, а жінка єго каже, що він був, що правда, радикальних переконань і обурений на диктатуру Франка, але не належав до ніяких союзів революцийних.

---

22)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповідане — Конана Дойле.

(Дальше).

Забавно було дивити ся, як Джонс зачинав надавати собі великого значіня на тій основі, що злочинці вже зловлені. З легонького усьміху, який проявив ся на лици Гольмса, пізнав я, що тота бесіда Джонса не уйшла єго уваги.

— Небавком станемо коло Ваксгальского моста — говорив Джонс — там можете докторе, вийти на беріг зі скринкою зі скарбами. Не потребую вам казати, що беру на себе велику одвічальність, позволяючи вам на то. То против всякого порядку, але розуміє ся, що вже лишить ся при тім, бо так ми умовили ся. А все-таки уважаю своїм обовязком, придати вам сього урядника, бо маєте в своїх руках так дорогоцінний предмет. Чей возьмете собі дорожку?

— Авжеж, що поїду.

— Шкода, що нема ключа і не можемо зробити інвентаря. Чуєте, друже, а де ключ?

— На дні ріки відповів Смоль коротко.

— Гм. Ви могли преці заощадити нам непотрібного труду. Ми мали досить роботи з вами. — Чей не потребую вас просити з окрема, пане докторе, щоб ви були осторожні. Лиш принесіть опісли скринку до свого помешканя при ул. Пекарскій. Застанете нас там в дорозі до поліциї.

Коло Ваксгаль висадили мене з зелізною касетою на беріг; якийсь чемний поліцай пішов зі мною. За чверть години їзди станули ми в помешканю пані Форестр. Служниця аж здивувала ся, що гості приїхали о так пізній порі. Пані Форестр пішла була десь на вечерок і єї сподівали ся аж пізно, але пані Морстан була дома. Я застав єї в комнаті, до котрої увійшов зі скринкою під пахою. Чемного поліцая лишив я в дорожці.

Она сиділа при отвертім вікні в сукни з легонької білої материї, оживленій лиш трохи довкола шиї в поясі червоною краскою. Прислонене сьвітло лямпи падало на неї, осіняло єї поважні, лагідні черти і надавала грубим косам єї буйного волося формально металічного блеску. Она розперла ся в кріслі а в цілій єї поставі і стати пробивала ся глубока задума.

Але на голос моїх кроків она схопила ся а бліде єї личко почервоніло ся легонько від такої несподіванки і радости.

— Я чула, що якийсь віз заїхав — сказала она — і гадала, що то пані Форестр так вчасно вертає. Мені би було й не приснило ся, що то ви можете бути. Якуж вість приносите мені?

— Приношу вам щось, що більше варта, як всі вісти з цілого сьвіта — сказав я живо і веселим тоном, хоч мені якось важко зробило ся на серци, та поклав скринку на стіл.

Она подивила ся на зелізну скринку. — Чи то той скарб? — спитала она холодно.

— Так, то той великий скарб Аґра. Половина припадає для вас; друга половина належить ся Тадієви Шольто. Кожде з вас буде мати по пару сот тисячів. Лиш подумайте собі! Десять тисячів фунтів штерлінґів річного доходу. Єсть мало молодих дам в Анґлії, що були би богатші. Чи то не славно.

Може бути, що я трохи за сильно зазначив мою радість, або може она відчула в моїй ґратуляциї лиш пусті слова? Єї брови піднесли ся легонько і она глянула допитливо на мене.

— Коли дістану то майно, то вам завдячую.

— Ні, ні — відповів я; — не мені, лиш мому приятелеви Шерльокови Гольмсови. При найліпшій з цілого сьвіта воли не міг би я був знайти розвязки, яка навіть єго ґеніяльність виставила на тяжку пробу. Ще в послідній хвили лиш о волос а ми були би все стратили.

— Будьте ласкаві, сідайте і розкажіть мені, пане доктор.

Я розповів їй коротко все, що стало ся від тої пори, коли я єї послідний раз видів. Гольмсову нову методу, викрите „Аврори", участь Ательні Джонса в нашій нічній виправі і шалену погоню на Тамізі. Она слухала з отвертими устами і сьвітячими очами опису нашої пригоди. Коли я говорив о стрілках, котрих ми уйшли лиш з тяжкою бідою, она так поблідла, як колиб мала вже зімліти.

— То нічого — сказала она, коли я хотів їй подати склянку води. — Мені зовсім добре. Мені лиш лячно було слухати, що я моїх приятелів виставила на таку небезпечність.

Тих трох підозріних, котрих арештовано на місци замаху яко участників, випущено на волю, бо показало ся, що они зовсім не належали до ніякого заговору а попали ся лиш случайно в товпу коло королівского повозу. Дійстно виновників замаху отже не викрито а в Лісбоні говорять загально, що їм удало ся втечи при помочи поліциянтів, з котрих богато належить до союзів революцийних. Також не оправдало ся підозріне, мов би то ґр. Рібейра належав до участників замаху і стріляв сам до короля з карабінка укритого в палици. Ревізия, переведена у него, доказала, що правда, що він доставляв оружия своїм прихильникам на случай вибуху збройного повстаня в Лісбоні против диктатури Франка, але не ствердила, мов би то він брав безпосередну участь в замаху на короля.

Бувший портуґальский президент міністрів Франко виїхав з Лісбони дорогою на Мадрид і Париж до Німеччини, де его сини мають ходити до шкіл. В Мадриді Франко не хотів нікого приймити. Вчера в полудне був Франко з женою і синами в Бордо. Був змучений і неспокійний. Не хотів нікого приймити. Ніч перевів в Бордо, а нині рано мав від'їхати до Парижа. Готелю, в котрім мешкав, стеріг комісар поліциї і двох аґентів. Кажуть, що утікаючи з Портуґалії, забрав Франко з собою великі гроші. Ненависть населеня до него така велика, що оногди товпа людий напала на улици его старенкого вітця. Поліция лиш з трудом виратувала его від смерти з рук роз'яреної товпи. То головно наклонило бувшого міністра до утечі.

Новинки.

Львів, дня 8-го лютого 1908.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір кн. Волод. Саніґи, властителя маєтности в Красїчині, на презеса, а дра Фр. Долиньского, адвоката краєвого і бурмістра в Перемишли, на заступника презеса Ради повітової в Перемишли.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало почтових практикантів концептових: Ів. Обертиньского і Здислава Хендиньского у Львові концііпістами почтовими. — Львівский висшій суд краєвий іменував авскультантами львівского висшого суду краєвого: Стан. Скульского, практиканта концептового краєвої Дирекциї скарбу і практикантів судових: Людв. Леві, Мар. Дзержиньского, Кар. Ружицкого і Теоф. Власака.

— **Краєв. Рада шкільна** зорґанїзувала 1 клясові школи: в Лукавици, самбірского округа; в Бани Березівскій, округа печеніжиньского і в Юркові округа лиманівского та постановила будову 1-клясових шкіл: в Боляновичах мостиского округа, в Корналовичах самбірского округа, в Єльній і в Обідзи новосанчівского округа, всї при помочи запомоги з краєвого фонду шкільного.

— **Підвисшене заосмотреня вдовиць** і сиріт по гр.-кат. сьвящениках. Рескриптом Намістництва з дня 6 лютого 1908 ч. 13.991 поручено всїм ц. к. Урядам податковим і касам, аби почавши від д. 1 січня 1908 виплачували вдовицям і сиротам по сьвящениках заосмотрене о 50 прц висше, як они побирали доси. Именно вдовиці, які побирали доси 400 К, будуть побирати на будуче 600 К, сироти котрі мали по 200 К заосмотреня одержать 300 К, а ті, що мали 120 К, дістануть по 180 К. Датки на виховане дїтий, які доси виносили по 80 К, підвисшено на 120 К. О тім підвисшеню не буде ся повідомлювати письменно кожду інтересовану особу з окрема, лише Уряди податкові устно повідомлять їх при найблизшій виплаті. В квітах при найблизшій виплаті треба навести дату і число висше поданого рескрипту Намістництва.

— **Дрібні вісти.** Страшенна заметїль панувала вчера у Львові майже до полудня. З рана около 7 години дуло хвилями мокрим снїгом так, що робило ся аж темно і сьвіта божого не було видко, а люди мусїли бродити глубоко в снїгу. О великих заметелях доносять також і з инших країв. В многих сторонах снїги засипали зелїзниці і попереривали дроти телеґрафічні, а мабуть наробили також значної шкоди по лїсах. — За заґаєні належитости переносної при продажи на ліцитациї маєтности Лукавець на Буковинї предложили буковиньскі власти фінансові наложити на гал. Банк гіпотечний 240.000 К кари. — П. Йос. Білікевич згубив оногди на ул. Міцкевича полярес з 25 К.— В Тифлїсї вхопили оногди розбишаки сина міліонера Юрбашева, ученика школи реальної і жадають за него великого окупу. — В Мерані можна було видїти оногди по полудни рідке з'явище природи: у віддали яких 20 промірів сонїчного кружка появили ся два бічні сонця осліплюючої жовтої краски і сьвітили ся на небі звиш пів години. — При віденьскім шпитали іменовано секундариєм того шпиталю докторку Анну Пельцль. Єсть то перша женщина-лікарка у віденьскім шпитали.

— **В справі клясифікациї шкільної.** „Gazeta Lwowska“ доносить: В виду уміщених послїдними днями в краєвих часописях а навіть позакраєвих вістий о розпорядженю, будь то би виданім ц. к. Міністерством віроісповідань і просьвіти, взглядно ц. к. краєв. Радою шкільною а поручаючім острійше як доси переводжене клясифікациї в школах середних, треба ствердити на основі засягнених відомостий, що ніяке того змісту розпорядженє не видала послїдними часами ніяка з тих властий. — Довідуємо ся також, що о скілько виходить з предложених доси урядових звітів дирекций шкіл середних, чутка, мов би процент учеників, котрі не відповіли вимогам в I півроцї сего шкільного року, доходила або навіть перевисшала 50 процент, єсть зовсїм не згідна з правдою, противно, той процент загалом взявши, не єсть більший як в минувших роках а в многих заведенях єсть навіть значно низший.

— **Перерви в руху зелїзничім.** В наслїдок заметелий снїгових здержано загальний рух поїздів на чарги шляху Тернопіль-Підволочиска на 24 годин; — на шляху Вигнанка-Гусятин здержано загальний рух з днем 7 лютого аж до відкликаня; — на шляху Стрий-Ходорів-Підвисоке здержано загальний рух з днем 7 с. м. аж до відкликаня; — здержано загальний рух межи Островом-Березовицею і Копичинцями а в наслїдок того також рух поїздів мішаних ч. 3451/3452, 3453/3454 і 3455/3456 тоїж зелїзниці льокальної межи Тернополем і Островом-Березовицею з днем 7 с. м. аж до відкликаня. — З причини заметели снїгової обмежено рух поїздів особових межи Підвисоким а Тернополем на деннї поїзди ч. 3313 і 3314; рух прочих поїздів особових на тім шляху здержує ся аж до відкликаня. — З причини заметелий снїгових здержано загальний рух поїздів на частковім шляху Львів-Стрий з днем 7 с. м. на час 48 годин. — На шляхах Чортків-Вигнанка-Тернопіль-Скала здержано загальний рух від дня 7 с. м. аж до відкликаня. — В наслїдок заметели снїгової здержано з днем 7 с. м. загальний рух межи Підвисоким а Тернополем, в наслїдок чого на цїлім просторі Стрий-Тернопіль здержаний аж до відкликаня.

— **Нафтові катастрофи.** Дня 5 с. м. рано около 8 год. настав в Гобокен коло Антверпії в складї нафти страшенний вибух на тім самім місци де перед двома роками лютила ся так само страшенна пожежа. Робітники були якраз тим занятї, що наповняли нафтою великий резервоар, котрий містить в собі 80 тон. Резервоар той належав до американьского товариства нафтового і був вже майже під верх наповнений, коли настав вибух з так страшенним гуком, що его було чути в цїлім місті. Накриву резервоару підкинуло на кілька сот метрів високо в гору. Одна часть єї впала відтак коло складу і зарила ся на метер глубоко в землю; другої части й доси не знайдено. Коло того резервоара був дім, в котрім знаходила ся контора згаданого товариства. В домі тим висадило всї вікна, а так само нотріскали й шиби в

— Тепер вже все минуло. Не буду вам вже розповідати так страшних річий а звернемо на щось веселого. Тут єсть скарб. Щож може бути веселїйшого? Менї позволили принести его сюди, бо менї здавало ся, що вам було би приятно, як би ви перші на него подивили ся.

— Розуміє ся, що то буде мене дуже інтересувати — сказала она; але в єї словах не пробивала ся ніяка жадоба. Менї здавало ся, що она лиш не хотїла показати ся байдужною на ту нагороду, задля котрої ми так дуже натрудили ся, щоби єї дістати.

— Хороша скринка — сказала она, нахиляючись на неї. — Мабуть індийскої роботи.

— Так, то металева робота, яку виконують в Бенарес.

— А така тяжка! — відозвалась она і старала ся єї піднести. — Вже сама скринка щось мусить бути варта. А деж ключ від неї?

— Смоль кинув его в ріку; мушу позичити собі погрібача у панї Форестр.

З переду на скринцї був широкий скоблик з образом сидячого Будги. Я потиснув на кінчик зелїза вистаючий з під него, уважаючи его за підоймочку. Проба удала ся. Скоблик відскочив з голосним лоскотом і дрожачи від зворушеня підняв я вічко. Хтож опише наше здивоване — скринка була порожна!

Не диво, що она була така тяжка. Зелїзні стїнки довкола були майже на цаль грубі і очевидно на то так масивно і добре зроблені, щоби в нїй можна було ховати річи великої вартости; але анї кришки, анї зеренця якогось металю або дорогого каменя в нїй не було. Була, як сказано, порожнїсенька.

— Скарб пропав — сказала панна Морстан спокійно.

Коли я почув ті слова і зрозумів їх значінє, відотхнув я лекше. Я не знав, як важко придушував мене той скарб Аґра, аж коли менї тепер мов би такий камінь спав з серця. Було то без сумнїву самолюбиво нечесно, грішно — але я не мав иншого чувства, як лиш що золота запора, яка нас доси дїлила, тепер розлетїла ся.

— Богу дякувати! — сказав я з цїлої глубини серця.

Легонький усьміх пересунув ся по єї лици; она подивила ся допитливо на мене.

— Длячого так кажете?

— Бо ви тепер знов в моїм обсягу — відповів я, беручи єї за руку, котрої менї не відтягнула. — Бо я вас люблю, Марі — так щиро, як лиш хтось колись любив якусь женщину. Бо сей скарб, бо сї богатства замикали менї уста. Колиж тепер они щезли, то можу вам виявити мою любов. І длятого кажу: Богу дякувати.

— Коли так, то й я кажу „Богу дякувати“, шепнула она, підчас коли я єї пригорнув до себе. Нехай би й пропав на віки той великий скарб а я знав сего вечера, що знайшов собі скарб далеко більший.

12. Дивна істория Джонатана Смоля.

Мій полїцай в дорожцї був дійстно дуже терпеливий чоловік, бо той час, заким я вернув, мусїв справдї бути довгим для него. Він дуже посоловів, коли я показав єму порожну скринку.

— Ну, то чорт взяв нашу заплату — сказав він знеохочений. — Де нема гроший, там нема й заплати. Ся нічна їзда була би кождому з нас принесла по пів ґвінеї, Самови Бравнови і менї, колиб скарб був не пропав.

— Тадій Шольто богатий чоловік — успокоював я его — то він вже подбає о то, щоби ваші труди були винагороджені — чи зі скарбом чи без него.

Але поліцист покивав головою. — Злий інтерес — відповів він — та й пан Ательні Джонс так само скаже.

(Дальше буде).

трамваєвім ваґоні, котрий в хвили вибуху переїзджав на 200 метрів далеко від місця вибуху, однак з пасажирів не стало ся нікому нічого. Урядники товариства завізвали зараз сторожу пожарну, позаяк із резервоару зачала полумінь бухати так високо як висота дому і грозила небезпечність, що займе ся ще й другий резервоар, в котрім було так само 80 тон нафти. Та й третий резервоар був загрожений. На місце катастрофи прибула зараз сторожа пожарна зі всіма приладами і почала передовсїм ратувати загрожений резервоар, котрий від полумїни горіючого так вже був розпалений, що не можна було до него близько приступити. З горіючого резервоару піднимав ся величезний стовп густого чорного диму, котрий на кілька кільометрів видко було. Наконець вітер прийшов людем на поміч; він навернув полумінь в иншу сторону, до меншого резервоара, котрий був порожний. Аж около 5 год. по полудни удало ся сторожи пожарній огонь обмежити лиш на горіючий резервоар, котрий опісля в ночи остаточно загашено. Шкоду обезпечену на 650.000 франків обчисляють на 150.000 франків.

З Печеніжина доносять: Дня 30 січня с. р. в нафтовім закопі в Космачи займили ся ґази виходячі із закопу від розпаленої цегли в печи і в наслідок того настав вибух, котрий сильно попарив управителя закопу і 5 робітників. Попареним не грозить небезпечність утрати житя. Закіп той належать до акцийного товариства експльоатациї нафти в Тржебіні. Шкоду, котра була обезпечена, обчисляють на 15.000 корон.

— **Скажений пес**, котрий перед кількома днями прибіг з жовківского повіта через бруховецкі ліси на Голоско а звідси на Замарстинів, покусав, як тепер стверджено, десятеро людий а з тих 5 дітий і 5 старших осіб. Замітне то, що пес, котрого мав забити патролюючий жандарм, віджив підчас транспорту до Академиї ветеринариї і там згинув вчера серед проявів скажености.

— **Нещасливі пригоди.** В тартаку Фрея, при ул. На Байках ч. 4, робітника Володислава Ольваньского, працюючого при машині, стрітило таке нещасте, що триби машини вхопили єму руку, зломили в двох місцях і роздушили два пальці. Непритомного з болю відставила поготівля ратункова до шпиталю. — Петра Чегедка, занятого при каналах маґістратских, в хвили, коли вчера перед виздом з міского двірця зелізничого хотів на кони поправити упряж, вдарив кінь так сильно копитом в ніс, що зломив єму кість носову. — На двірци в Задвірю кондуктор Іван Гнатюк дістав ся дня 4 с. м. при пересуваню возів в хвили, коли счіпляв вози, межи пуфери, котрі забили єго на місци.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** Саля „Каси щадничої". Початок о годині 7·30 вечером. Білєти продає „Народна Торговля", а від год. 5 вечером в день представленя каса театру.

В неділю 9 лютого послїдне пращальне представлене „Наймичка", народний образ зі співами і танцями в 5 діях Карпенка Карого.

— **Пригода з медведем.** В місті Алтуна, в Пенсильванії, в північній Америці відбуло ся незвичайно цікаве польоване з нагінкою на медведя. Медвідь видно вкучив собі монотонне житє в околичних лїсах та вибрав ся погуляти троха по місті. Прийшовши тут, довший час бавив ся незвичайно весело, розгонюючи жінки та діти по улицях. І був би так може ще довше забавляв ся, однак громада негостинних горожан Алтуни, узброївши ся в ріжного сорта і калібру рушниці, кинули ся на непрошеного гостя. Загнали бідного „вуйка" в тісну улицю, з якої не було виходу, та засипали єго тут градом куль. Наслідок був такий, що медведеви не спав ні волосок з єго кожуха. Розлючений за таку негостинність, кинув ся на чесних горожан, розігнав їх на всї вітри та махнувши лабою на цїлу альтуньску гостинність, почимчикував преспокійно назад у свої ліси. Альтунці боячи ся другої подібної візити, уладили на слїдуючий день на него нагінку в лісах, де єго наконець убито. Медвідь важив 300 фунтів.

† **Померли:** Лев Дидиньский, емеритований старший інжинер зелізничий, упокоїв ся у Львові дня с. м. в 64 році житя. — Омелян Топольницкий, емер. учитель школи народ. ім. Єлисавети помер у Львові в 66 році житя. — Павло Городецкий, студент прав, упокоїв ся дня 28. січня в Вербівцях в домі свого стрия о. декана Городецкого. — В Києві помер дня 2 с. м. професор історії літератури Микола Дашкевич. Покійник мав заняти по смерти проф. Ом. Огоновского катедру руского письменства у львівскім університеті. Міродатні круги згоджували ся уже на єго покликане до Львова, розпочали ся уже з ним переговори, однак розбили ся задля того, що проф. Дашкевич з родинних причин не міг переселити ся до Львова.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 7 лютого:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	11·20	до	11·40
Жито . . .	11·60	до	11·80
Овес . . .	6·20	до	6·40
Ячмінь пашний .	6·80	до	7·80
Ячмінь броварний .	7.90	до	8·40
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	9·—	до	10·—
Вика . . .	6·70	до	7·—
Бобик . . .	6·60	до	6·80
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза стара .	8·50	до	8·70
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	85·—	до	100·—
Конюшина біла .	40·—	до	55·—
Конюшина шведска .	80·—	до	95·—
Тимотка . . .	30·—	до	36·—

Телеґрами.

Відень 8 лютого. Одна з тутешних кореспонденций доносить, що кн. Міґуель Браґанца телеґрафував до одного із своїх приятелів, що слїдує: Обурений до крайности вістию о страшнім і підлім убийстві, єсьм переконаний, що не доконав того ніякий Португалець. Сподїваю ся, що мої приятелї і инші честні люди сполучать ся в цїли підпираня моєї нещасливої кузинки і єї сина.

Берлин 8 лютого. Ранїшні часописи доносять, що властитель тутешної фірми банкової і гіпотечної, Зиґмунт Фрідберґ замкнув свої бюра і втік до Льондону. Довги єго мають виносити 2 міліони марок. Фрідберґ був видавцем німецкої фінансової ґазети під заголовком „Порадник на торзї капіталів".

Люблин 8 лютого. О півночи згорів тут млин Генрика Кравза. Шкода виносить 300.000 рублів а була обезпечена на 180.000 рублів.

Париж 8 лютого. Адмірал Філїберт телеґрафує, що на транспортовім пароплаві „Жанна д'Арк" внаслїдок вибуху кітла єсть 14 людий зранених а з тих 5 тяжко. Корабель той відплив до Танґера, де ранені будуть уміщені в шпитали.

Лїсбона 8 лютого. Члени тїла дипломатичного ходили вчера по полудни до королївскої палати і передефілювали там перед домовинами помершого короля і наслїдника престола. Публична жалоба прибирає характер народний. Місто переповнене чужинцями і приїзжими з провінциї. — Король прийме нині перед похороном місиї заграничні.

Петербург 8 лютого. Дума вела вчера дальшу дискусию над справою оборони держави. Коли проводир кадетів Мілюков, котрому підчас дискусиї бесїдники з правиці і з центрум закидали єго подорож до Америки, виступив на трибуну, правиця і більшість центра вийшли демонстрацийно із салї так, що засїдане з причини браку комплету треба було перервати. По новім відкритю засїданя Мілюков вступив знов на трибуну а центрум і правиця вийшли знов демонстрацийно із салї. Після реґуляміну засїдане треба було закрити.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45 **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): **6·35**, **11·03**, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·1[illegible], 9·[illegible]0, **[illegible]·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·2[illegible], 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).